

жетъ си храна по нѣкога далечъ на цѣли часове; поради това, Черногорцитѣ не могли да са дигатъ и на далечни експедиции.

Наедно съ Черногорцитѣ дѣйствували и Бошнацитѣ, макаръ че тѣхнитѣ дѣйствия никога не могли да получатъ широко развитие, поради различни препятствия, поставяни тѣмъ отъ Австрия. Тѣзи монархия на аусбургитѣ постоянно поддържала раздори въ лагеръ на инсургентитѣ. Това не стигнало; австрийскитѣ погранични власти позволили на турцитѣ да преминатъ по австрийската територия и да нападнатъ изъ отзадъ позицията на Бошнацитѣ при Черъ потокъ. Деспотовичъ, като никога не очаквалъ таквъ подло нападане, билъ разбитъ, побѣгналъ въ Австрия, дѣто го хванали и запрѣли. Това запиране нанесе новъ ударъ на боснашкото въстание, и макаръ че то още са продължаваше, но въ дѣйствиата на лицата, които го ръководяхъ, нѣмало единство: едни отъ тѣхъ желаяхъ да се присъединятъ съ Хърватско, а други съ Сърбия; имаше и такива, оржда на английски и австрийски агенти, които искахъ да си останатъ подъ дебелата сѣнка на Султана.

Но неопредѣленото положение въ Босна не са прѣкъсваше. волненията непреставахъ, бѣдността станъ обща, осиромашахъ даже и бейоветѣ — и частъ отъ населението са обърнъ да проси покровителството на Австрия. Берлинския конгресъ рѣши боснашкия въпросъ за най голѣмо удоволствие на Австрия.

Стъжванъето на Румжнитѣ на военното поприще може да са счита отъ 20 августъ, макаръ че тѣ до това време не единъ пжтъ дѣйствувахъ издалече противъ турцитѣ, като имъ не давахъ да минатъ на лѣвия брѣгъ на Дунава и като бомбардирахъ Видинъ, Нико-